

Ciència ficció: "Els nens de la Terra"

Per Enric Quílez i Castro

He acabat de veure la tercera temporada de **Torchwood**, subtitulada "Els nens de la Terra" i m'ha agradat moltíssim. Si ja em varen agradar les dues temporades anteriors, el fet que aquesta sigui una única història desenvolupada en cinc capítols, cada cop més emocionants, però sense abusar dels *deus ex machina* ni dels *macguffos*, le confereix un interès especial.

La tercera temporada, malgrat conservar alguns personatges de les anteriors edicions, és força independent d'aquestes i afegeix altres de molt interessants, com el Primer Ministre, el Secretari Permanent o la Secretària del Secretari, els quals broden llurs papers.

Un amic meu em va comentar que allò que més li agradava eren les tremendes converses entre els membres del Govern, especialment als dos darrers capítols. De tant terribles que són, ens imaginem el pitjor, que és gairebé el que acaba succeint.

Una altra de les coses que em varen agradar del plantejament, és que no s'abusa dels efectes especials. Això sí, per mi, els àliens resulten massa indefinits, tot i que això els torna més terrorífics, i massa "vomitadors". El detall suposo que està posat allà amb tota la mala idea para fer-nos-els ja repulsius d'entrada. Vaja, que si algú ha empatitzat amb ells, que s'ho faci mirar.

L'ús dels nens és naturalment inquietant i tot apunta que la cosa s'acabarà com el rosari de l'aurora, a menys que l'heroi de torn es tregui l'as de la mànega i enviï els extraterrestres a fregir gàrgares estratosfèriques.

Per mi, el millor, és que manté les essències de la ciència ficció clàssica. Aquesta que mira de respondre a la terrible pregunta: "què pasaria si...?", a la qual tractem

de donar resposta especialment els polítics, que acaben parlant d' "unitats" en comptes de "nens", de mals menors, de privilegis de classe dirigent, etcètera. En fi, res que no fos a passar al món real si quelcom de similar es presentés.

En el fons, la pregunta a respondre és: "què passaria si haguéssim d'escollir entre sacrificar una part de la Humanitat per a salvar la resta? i "quins serien els sacrificats?". Naturalment, esperar justícia i equitat en una situació així, si la decisió hagués de ser presa per polítics ordinaris, sí que seria ciència ficció.

Res a veure amb la solució presa pel president dels Estats Units a la magnífica pel·lícula de Sidney Lumet, **Punt Límit**, amb un fantàstic Henry Fonda i un jove Larry Hagman, amb la qual hi veig certs paral·lelismes, encara que amb diferents resolucions.

